

staa, nemlig imellem dem, som vi nu kalde de forsvarspositive her i Landet. Det har jo vist sig, at de forsvarspositive Vælgere ere gaaede fra det ærede Medlems Anskuelse og over i Retning af den Opfattelse, som vi, der stille os paa det Standpunkt, at vi til Landets Forsvar fordre en Befæstning af København, nære. Jeg mener, at det vilde være rigtigt, om det ærede Medlem, ud fra sin hele Stilling, tog noget Hensyn til, at Valgene ere gaaede i denne Retning. Men det lader det ikke til, at det ærede Medlem har Øje for. Kan det ærede Medlem nu forsvare at stille sig ufravigeligt paa sit gamle Standpunkt, selv om det maatte føre til, at der ikke kom nogen Overenskomst om denne store Sag, der til liden Ære for Folk og Land har staaet paa Dagsordenen i en Menneskealder, uden at man er naaet nærmere til en Løsning? Saaledes som den ærede Konseilspræsident og Krigsminister flere Gange har gentaget, anser han Københavns Sikring mod Landsiden ved faste Værker for et absolut nødvendigt Led i vor Forsvarsordning, et Led, som de sagkyndige maa fordre, for at det Værn, der dannes, kan opfylde sin Bestemmelse, og jeg kan ikke skønne rettere, end at der maatte for det ærede Medlem og hans Partifæller være en Forpligtelse til at hjælpe Forsvarssagen ud over Striden herom, ud over dette døde Punkt og frem til en Afslutning.

Det forekommer mig, at det ærede Medlem og hans Parti ved den Holdning, de nu indtage, let kunne føre os derhen, hvor det ærede Medlem netop har advaret mod at komme, for saa vidt som der derved aabnes Mulighed for, at de andre Partier, der intet ville i denne Sag, kom til at lægge Hindringer i Vejen for dens endelige Løsning. Det ærede Medlem udtalte ifølge Rigsdagstidende Spalte 127: „Det Folk, der vil foretage Afrustning uden at have internationale Aftaler at støtte sig til, vil gøre Landets Stilling meget vanskelig, ja vil i Virkeligheden bevirke, at Landet vil blive draget ind i enhver Krig, dets Nabo indvikles i, dens Ulykker og Lidelser ville komme over Landet, og dette vil blive ved at ske, indtil Naboerne enes om at annekttere Landet og derved tvinge Landet til at ofre de Folk og de Midler, som skulle til, for at Landet kan holde Territoriet frit for Besættelse af de krigsførende Magter.“ Jeg skønner egentlig ikke, at de andre Partiers Standpunkt vil føre til stort andet end, hvad det ærede Medlem her har skildret. Ganske vist har

det radikale Parti fremsat et Forslag, der byder noget — det regner Hæren til 55,000 Mand —, men da det ikke er Meningen, at den skal gøre andet, end hvad vi nu have hørt af den ærede sidste Taler (Munch), nemlig kun forsøge at afbøde mindre og ufrivillige Neutralitetskrænkelser, ser jeg ikke, at det fører til andet positivt Resultat end det, som det ærede Medlem fra Ringkøbing har skildret her, hvor han har taget Sigte paa det af Socialdemokraterne indtagne Standpunkt.

Hvis det ærede Medlem (J. C. Christensen) og hans Parti hindre Afgørelsen af dette betydelige og vigtige Afsnit af Forsvarsforslaget nu, da der ikke ligger andet og større imellem end netop dette ene, som har hele Sagkundskabens Tilslutning, maa det ærede Medlem vide, at han paadrager sig et meget stort Ansvar, og jeg henstiller til det ærede Medlems egen saavel som til hans Partifællers Overvejelse, om de mene at kunne paatage sig dette betydelige Ansvar.

Medens det ærede Medlem beklædte Stillingen som Landets Konseilspræsident og Krigs- og Marineminister, sagde han meget ofte, at det første og vigtigste i denne Sag var Forsvarligheden, og det Parti, hvortil jeg hører, saa med Tillid hen til det ærede Medlem, naar han udtalte dette. Men der kunde nu være Grund til at spørge: Hvad betragter det ærede Medlem som det forsvarlige? Ogsaa vi have jo noget, vi kalde det forsvarlige. Den højtærede Konseilspræsident har udtalt, at som det forsvarlige regner han det, som vinder de Folks Tillid, der have Ansvaret i det Øjeblik, Forsvarsmidlerne skulle bruges. Det er saaledes med os, at vi ikke tør stole paa vor egen Afgørelse i disse rent tekniske Spørgsmaal, vi støtte os til det, som de sagkyndige, hvis Livsformaal Forsvaret er, i denne Sag anse for at være forsvarligt i Forhold til Øjemedet. Men vi vide ikke, hvad det ærede Medlem anser for det forsvarlige. Støtter han sig her til sin personlige Opfattelse af disse Ting? Hvis saa er, forekommer det mig, at hans Standpunkt lider af en ikke ringe Brøst. Hvilke Autoriteter henholder det ærede Medlem sig til? Det staar i hvert Fald ikke mig klart. Jeg har vel under Valgkampagnen hørt nævne enkelte Navne paa sagkyndige, der staa paa det ærede Medlems Standpunkt, men, som man siger, een Svale gør ingen Sommer, og disse spredte Udtalelser af enkelte Mænd, hvoraf nogle maaske nok sidde i højere militære Stillinger, men